

Sygn. akt I C 656/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Izabela Jamroz
Protokolant:	apl. sędz. Joanna Walentyn

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 roku w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. D.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Ł. D. kwotę 3.292,14 (trzy tysiące dwieście dziewięćdziesiąt dwa 14/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Ł. D. kwotę 889,25 (osiemset osiemdziesiąt dziewięć 25/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie:

a) od powoda Ł. D. kwotę 37,73 (trzydzieści siedem 73/100) złote,

b) od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 113,19 (sto trzynaście 19/100) złotych.

Sygn. akt I C 656/17

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 10 maja 2018 roku

Pozwem z dnia 18 sierpnia 2017 roku Ł. D. działając przez pełnomocnika (adwokat) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4.816,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za późnienie liczonymi od kwoty 4.466,30 zł od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 350 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik podał, że na skutek działania sprawcy zdarzenia, który posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego, powód doznał szkody w pojeździe marki J. (...) nr rej (...). Pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w zaniżonej wysokości, tj. w kwocie 6.977,14 zł. Powód zlecił wykonanie kosztorysu naprawy, zgodnie z którym wartość naprawy pojazdu wynosiła 11.443,44 zł, a wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym wynosiła 11.700 zł. Szkoda całkowita nie wystąpiła. Powód domagał się zapłaty na jego rzecz kwoty 4.466,30 zł, która wynikała z różnicy między kwotą z prywatnej opinii, a kwotą wypłaconą mu przez pozwanego tytułem odszkodowania. Powód dochodził również zwrotu kwoty 350 zł poniesionej na wywołanie prywatnej opinii. Powód żądał zapłaty odsetek liczonych od upływu 30 dnia od zgłoszenia szkody pozwanemu.

(pozew k. 3-6, pełnomocnictwo k. 8)

Na skutek pozwu wniesionego przez powoda Ł. D., w dniu 23 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu, w sprawie o sygn. akt I Nc 776/17.

(nakaz zapłaty k. 20)

Od powyższego nakazu, w dniu 15 września 2017 roku, pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. działając przez pełnomocnika (radcę prawnego) wniósł sprzeciw, którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, że pozwany przeprowadził szczegółowe postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego przyjął odpowiedzialność za szkodę zaistniałą w pojeździe powoda oraz decyzją z dnia 2 maja 2017 roku przyznał na rzecz powoda kwotę 6.977,14 zł. Pozwany dokonał pomniejszenia kosztów naprawy pojazdu o wzrost wartości pojazdu wynikający z uwzględnienia w kalkulacji kosztów nowych części podlegających zużyciu oraz usunięciu uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą. Zdaniem pozwanego, możliwym było użycie do naprawy części zamiennych oryginalnych bez logo producenta o jakości Q w przypadku reflektora przeciwmgielnego. Pełnomocnik pozwanego podniósł, że pojazd powoda jest starszym modelem (15 lat), noszącym ślady wcześniejszych kolizji, brak było dowodów na jego serwisowanie w autoryzowanym zakładzie naprawczym oraz użycie do napraw wyłącznie części oryginalnych. Powód nie przedstawił rachunków na takie okoliczności. Zdaniem pozwanego, naprawa samochodu powoda z użyciem części oryginalnych nie jest niezbędna do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, a wystarczająca jest naprawa przy użyciu wysokiej klasy zamienników nowych o porównywalnej jakości do oryginalnych. Pełnomocnik pozwanego podnosił, że powód nie wykazał, że naprawił pojazd po szkodzie, jakimi częściami i za ile.

Pełnomocnik pozwanego podnosił, że W. w kalkulacjach kosztów naprawy wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów uwzględnia rabaty na części zamienne oraz materiały lakiernicze zgodnie z ustaleniami z (...). Po otrzymaniu kalkulacji klient może wyrazić chęć nabycia określonych w kosztorysie części oryginalnych z uwzględnionym rabatem. Wskazał, że poszkodowany nie skorzystał z tańszej opcji naprawy pojazdu, pomimo tego że miał taką możliwość. Zgodnie z Porozumieniem pozwany miał możliwość zamówienia materiałów lakierniczych z rabatem w wysokości 40%, natomiast na części zamienne 15% rabatu.

Pełnomocnik podnosił, że W. w kalkulacji kosztów naprawy przyjęła stawkę w wysokości 70 zł brutto za roboczegodzinę, natomiast powód w swojej kalkulacji przyjął ceny na poziomie serwisu autoryzowanego w wysokości 135 zł brutto, nie podając przy tym gdzie naprawił pojazd.

Pozwany kwestionował również roszczenie dotyczące zwrotu kosztów sporządzenia prywatnego kosztorysu naprawczego. Zdaniem pozwanego niezasadne jest również roszczenie powoda w przedmiocie żądania odsetek od dat wskazanych w pozwie.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 24-34, pełnomocnictwo k. 42)

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2017 roku i w dalszym toku rozprawy, pełnomocnik powoda Ł. D. popierał powództwo, natomiast pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. nie uznawał powództwa wnosząc o jego oddalenie.

(protokół rozprawy k. 160-161, 209-210)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 kwietnia 2017 roku w L. na skrzyżowaniu ul. (...) II i ul. (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w trakcie którego B. W. kierując pojazdem marki T. nr rej. (...) wykonując nieprawidłowo manewr skręcania doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki J. nr rej. (...), kierowanym przez Ł. D.. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległy elementy lewej przedniej części pojazdu marki J. nr rej. (...), stanowiącego w tym czasie własność Ł. D..

(bezsporne, akta szkody nr (...) -01 k. 87-153, zeznania powoda Ł. D. k. 209v-210)

Samochód marki T. nr rej. (...), którym w chwili kolizji drogowej z dnia 6 kwietnia 2017 roku kierowała B. W., posiadał w dniu zdarzenia ważne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) (znak towarowy, pod którym spółka (...) S.A. oferuje ubezpieczenia dla klientów indywidualnych oraz małych i średnich przedsiębiorstw), nr polisy: (...).

(bezsporne, akta szkody nr (...) -01 k. 87-153)

W dniu 7 kwietnia 2017 roku Ł. D. zgłosił szkodę w pojeździe marki J. nr rej. (...) do ubezpieczyciela Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W.. W toku likwidacji szkody (w sprawie pod nr (...) -01) w dniu 12 kwietnia 2017 roku dokonano oględzin uszkodzonego pojazdu marki J. nr rej. (...), na podstawie których sporządzona została kalkulacja naprawy nr (...) -01 z dnia 12 kwietnia 2017 roku, w której określono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 6.977,14 zł brutto, zaś wartość rynkową pojazdu marki J. nr rej. (...) przed szkodą ustalono na kwotę 11.000 zł. W oparciu o te ustalenia, decyzją z dnia 2 maja 2017 roku ubezpieczyciel (...) SA przyznał na rzecz poszkodowanego Ł. D. odszkodowanie w kwocie 6.977,14 zł, które zostało przelane na wskazany przez niego rachunek bankowy. Jednocześnie informowano poszkodowanego, że dokonano pomniejszenia kosztu naprawy pojazdu o wzrost wartości pojazdu wynikający z uwzględnienia w kalkulacji kosztów: nowych części podlegających zużyciu eksploatacyjnemu i/ lub usunięcia uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą.

(bezsporne, akta szkody nr (...) -01 k. 87-153)

Nie godząc się z ustaleniami (...) SA co do kosztów naprawy pojazdu marki J. nr rej. (...), Ł. D. zlecił rzeczoznawcy J. W. sporządzenie kosztorysu naprawy uszkodzeń tego pojazdu. Rzeczoznawca w dniu 5 sierpnia 2017 roku sporządził kalkulację naprawy nr (...), w której wycenił naprawę pojazdu marki J. nr rej. (...) na kwotę 11.443,44 zł, a wartość rynkową pojazdu przed szkodą na kwotę 11.700 zł.

(faktura nr (...) k. 9, opinia nr (...) k. 10-19, zeznania powoda Ł. D. k. 209v-210)

W 2016 roku (...) SA zawarła z różnymi podmiotami (...) w przedmiocie udzielania klientom wskazanym przez ubezpieczyciela rabatów na materiały lakiernicze wykorzystywane w procesach likwidacji szkód.

(porozumienia k. 44-86)

W dniu zdarzenia z 6 kwietnia 2017 roku pojazd marki C J. nr rej. (...) posiadał wcześniejsze nienaprawione uszkodzenia karoserii oraz ślady wcześniejszych napraw blacharskich.

Ł. D. nie naprawił uszkodzeń w pojeździe marki J. nr rej. (...) zaistniałych w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 6 kwietnia 2017 roku, w sierpniu 2017 roku zbył go w stanie uszkodzonym za cenę około 5.000 zł.

(opinia biegłego R. F. k. 166-186, zeznania powoda Ł. D. k. 209v-210)

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu J. nr rej. (...) powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 6 kwietnia 2017 roku, wynosi 10.269,28 zł brutto. Wartość rynkowa pojazdu na dzień powstania szkody wynosiła 11.700 zł.

Naprawa samochodu J. nr rej. (...) z zastosowaniem części innych niż części jakości O (oryginalne) nie jest wystarczająca z uwagi na reżim technologiczny producenta pojazdu, a ponadto taka naprawa nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody.

(opinia biegłego R. F. k. 166-186)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił zarówno na podstawie okoliczności bezspornych w sprawie oraz przyznanych przez strony, jak i powołanych wyżej dokumentów prywatnych przedłożonych do akt sprawy przez powoda oraz pozwanego, których autentyczność ani wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania. Przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie, Sąd oparł się także na kartach akt szkody nr (...) - O1 (k. 87-153) przedłożonych przez (...) SA w W. oraz opinii biegłego R. F. (k. 166-186).

Pomocniczych ustaleń, Sąd dokonał również w oparciu o dowód z przesłuchania powoda Ł. D. (k. 209v-210), w charakterze strony w trybie art. 299 k.p.c. Zeznania powoda należało ocenić jako wiarygodne, bowiem zgodne były z treścią dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, nadto pozwany nie kwestionował okoliczności, na jakie zeznawał powód.

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2017 roku, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy motoryzacyjnego w osobie R. F. na okoliczność wartości pojazdu powoda przed szkodą w stanie nieuszkodzonym oraz kosztów naprawy pojazdu J. (...) o nr rej. (...), w tym kosztów prac naprawczych, potrzebnych jednostek czasu do naprawy pojazdu oraz średniej wartości roboczogodziny prac naprawczych na rynku (...), na okoliczność ustalenia czy miała miejsce szkoda częściowa czy całkowita, oraz zakresu i wartości szkody, przy czym biegły odnieść się również do możliwości i zasadności użycia części zamiennych alternatywnych typu Q lub P z uwagi na okres eksploatacji pojazdu oraz ustalając wartość pojazdu przed szkodą zwrócił uwagę na okoliczność czy przebieg pojazdu wyrażany jest w milach czy kilometrach. Biegły sporządził opinię na podstawie akt sprawy oraz po oględzinach pojazdu.

Ponieważ wyjaśnienie powyższych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, Sąd ustalił je w oparciu o wywołaną w sprawie a wskazaną wyżej pisemną opinię biegłego R. F..

Przystępując do oceny opinii biegłego R. F., należy zwrócić uwagę na fakt, że kontrola jej zawartości merytorycznej przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, ogranicza się do zgodności treści i wniosków opinii z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie oceny opinii biegłego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, LEX nr 151656).

W świetle przywołanych kryteriów opinię biegłego sądowego R. F. należało ocenić jako spójną i logiczną oraz opartą na fachowej wiedzy biegłego. Przy czym wiarygodność i autentyczność opinii biegłego R. F. nie była kwestionowana w toku postępowania dowodowego przez strony postępowania. Sąd zakreślając biegłemu tezę dowodową, oddalił w części wnioski strony pozwanej, by biegły wypowiedział się również na okoliczność wyceny kosztów naprawy przy zastosowaniu rabatów oferowanych pozwanemu, o czym będzie mowa dalej. Przy czym należy również zwrócić uwagę, że strona pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosiła wniosku dowodowego w zakresie ustalenia (co sama uczyniła w postępowaniu likwidacyjnym) wzrostu wartości pojazdu wynikającego z uwzględnienia w kalkulacji kosztów nowych części podlegających zużyciu eksploatacyjnemu i/lub usunięcia uszkodzeń niezwiązanych z przedmiotową szkodą. Dlatego Sąd oparł się na opinii biegłego przy ustalaniu stanu

faktycznego w sprawie niniejszej. Przy czym Sąd oddalił ponowny wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego R. F., bowiem stwierdził, że nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie kwestia ustalenia przez biegłego kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem rabatów stosowanych przez ubezpieczyciela w rozliczeniach z przedsiębiorcami z nim współpracującymi.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podległo uwzględnieniu w większej części.

Powód Ł. D. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 4.816,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.466,30 zł od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty, a od kwoty 350 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem dopłaty odszkodowania równoważnego potencjalnym kosztom naprawy pojazdu marki J. nr rej. (...) (ponad to co już zostało mu wypłacone) oraz tytułem zwrotu kosztów wykonanej „prywatnej” opinii rzeczoznawcy – w związku ze szkodą majątkową doznaną w wyniku kolizji drogowej z dnia 6 kwietnia 2017 roku.

Powód skierował swoje roszczenie przeciwko pozwanemu towarzystwu ubezpieczeniowemu ((...) SA), w którym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczony był pojazd T. nr rej. (...), kierowany przez B. W. w trakcie zdarzenia drogowego z dnia 6 kwietnia 2017 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległy elementy przedniej części pojazdu marki J. nr rej. (...), stanowiącego w tym czasie własność powoda Ł. D..

W niniejszej sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela ((...) SA), który nie kwestionował ustaleń w tym zakresie dokonanych w toku postępowania likwidacyjnego pod nr (...) -01.

Na etapie niniejszego postępowania sporna była jedynie wysokość należnego powodowi dalszego odszkodowania.

Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.), przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest wykazanie, że za szkodę wyrządzoną powodowi ponosi odpowiedzialność ubezpieczający.

Natomiast zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Zaś z art. 35 ustawy wynika, że ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Z wykładni przytoczonych norm należy wywieść wniosek, że ubezpieczyciel odpowiada w takich samych granicach, w jakich odpowiadałby sprawca szkody. Przepis art. 436 § 1 k.c. statuuje w tym zakresie podstawową regułę odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez niego na zasadzie ryzyka, z wyłączeniem tylko takich sytuacji, gdy szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Przepis art. 436 § 2 k.c. stanowi natomiast, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Takie sformułowanie art. 436 § 2 k.c. oznacza, że za szkodę wyrządzoną w wyniku zderzenia się pojazdów mechanicznych odpowiada ten posiadacz, któremu można przypisać

winę. Zastosowanie znajdują więc ogólne reguły odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządza drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Dla przyjęcia odpowiedzialności z art. 415 k.c. konieczne jest zatem: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą i wina sprawcy. Wskazane przesłanki odpowiedzialności sprawcy kolizji drogowej z dnia 6 kwietnia 2017 roku nie były kwestionowane przez pozwanego w toku rozprawy, który już na etapie postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność co do zasady.

Z racji swoich funkcji kompensacyjnych, odszkodowanie z OC sprawcy wypadku drogowego, jest to świadczenie, którego wysokość zależna jest od rozmiaru szkody oraz warunków i cen obowiązujących w dacie jego zgłoszenia i ustalenia. Naprawienie szkody ma zatem zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego, który decyduje o tym, czy dana osoba odpowiada w ogóle za wyrządzoną szkodę, z drugiej zaś strony określa jednak granice tej odpowiedzialności. Szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Przy czym udowodnienie szkody i jej wysokości obciąża poszkodowanego.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku.

W niniejszej sprawie powód - jako poszkodowany - skorzystał z kosztorysowego rozliczenia szkody. W związku z czym ubezpieczyciel (...) SA przyjął odpowiedzialność za sprawcę szkody i po oględzinach pojazdu oraz sporządzeniu kosztorysu naprawy, przedstawił poszkodowanemu rozliczenie, zgodnie z którym wartość naprawy pojazdu marki J. nr rej. (...) została oszacowana na kwotę 6.977,14 zł.

Powód zeznawał na rozprawie, że nie dokonywał naprawy uszkodzonego pojazdu i ostatecznie sprzedał go w sierpniu 2017 roku w stanie uszkodzonym za kwotę około 5.000 zł.

W tym kontekście podnieść należy, stosownie do powszechnie akceptowanego stanowiska Sądu Najwyższego, wyrażonego między innymi w wyroku z dnia 16 stycznia 2002 roku (IV CKN 635/00), że roszczenie o świadczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana i w jakim zakresie. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalać według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania.

Poszkodowanego właściciela pojazdu w postępowaniu przed Sądem obciąża reguła ciężaru dowodu wyrażona w art. 6 k.c., tj. obowiązek wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, a w szczególności spornej w niniejszej sprawie – wysokości doznanej szkody. Oczywistym jest w tym kontekście fakt, iż nie posiadając fachowej wiedzy, opartej m.in. na uznawanych przez ubezpieczyciela specjalistycznych programach wyceniających szkodę, skorzystanie z wyceny prywatnej było co do zasady konieczne, o ile powód domagał się przyznania odszkodowania na etapie przedsądowym. Natomiast w postępowaniu sądowym taka opinia „prywatna” nie może stanowić dowodu na okoliczności podniesione w pozwie – poza stwierdzeniem samego faktu jej sporządzenia.

W niniejszej sprawie na wnioski powoda i pozwanego został dopuszczony dowód

z opinii biegłego z zakres motoryzacji i techniki samochodowej R. F., który policzył wartość szkody doznanej przez Ł. D. w związku z kolizją z dnia 6 kwietnia 2017 roku, a równoważnej kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu marki J. nr rej. (...) z uwzględnieniem części oryginalnych i technologii naprawy producenta pojazdu oraz przy uwzględnieniu wcześniejszych uszkodzeń pojazdu, które nie były naprawione w momencie szkody z dnia 6 kwietnia 2017 roku i wcześniejszych napraw blacharskich. Wobec faktu, że Sąd nie posiada wiadomości specjalnych w zakresie szacowania kosztów naprawy pojazdów mechanicznych, to w celu ustalenia wielkości szkody wynikającej ze zdarzeń drogowych, co do zasady opiera się na opiniach biegłych z tego zakresu.

W niniejszej sprawie, Sąd w pełni podziela wnioski płynące z opinii sporządzonej przez biegłego R. F., który na podstawie dostępnego w aktach sprawy materiału dowodowego wycenił niezbędny koszt przywrócenia stanu pojazdu marki J. nr rej. (...) sprzed powstania szkody z dnia 6 kwietnia 2017 roku, przy założeniu, że pojazd przed szkodą posiadał zamontowane oryginalne części zamienne producenta pojazdu, a więc z wykorzystaniem do naprawy części oryginalnych, fabrycznych producenta pojazdu, z uwzględnieniem ich wcześniejszego stanu technicznego, w tym wcześniejszych uszkodzeń i napraw, na dzień szkody wynosił 10.269,28 zł brutto.

Nadto zdaniem biegłego, jeśli pojazd przed szkodą posiadał zamontowane wyłącznie oryginalne części zamienne producenta pojazdu, a do naprawy zostaną wykorzystane odpowiadające im części nie oryginalne tylko alternatywne, to nie może być mowy o pełnym przywróceniu stanu pojazdu sprzed powstania szkody. W tym kontekście stwierdzić należało, że brak jest w niniejszej sprawie przesłanek do przyjęcia, że pojazd powoda był wcześniej naprawiany przy użyciu części nieoryginalnych. Zgodzić się przy tym należy, że naprawa pojazdu z użyciem tylko części wskazanych w kalkulacji pozwanego i według przyjętych przez niego cen robocizny, nie byłaby możliwa i nie przewróciłaby stanu pojazdu sprzed powstania szkody. Jeżeli pojazd w dacie powstania szkody był sprawny technicznie i zamontowane były w nim oryginalne części sygnowane logo producenta, a naprawa uszkodzeń wymaga użycia części nowych, wówczas konieczne jest użycie nowych oryginalnych elementów, ponieważ tylko taki sposób naprawy gwarantuje przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Zastosowanie części oryginalnych, jeśli są wymagane z uwagi na konieczną do zastosowania technologię naprawy, w odniesieniu do pojazdów kilkuletnich i starszych nie prowadzi do wzbogacenia poszkodowanego, gdyż części te stanowią w wyniku połączenia z pojazdem, jego części składowe i gwarantują pełną sprawność pojazdu, nie wpływając na cenę pojazdu jako całości a jedynie na jakość naprawy. Jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, a poszkodowany, biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości, może ponieść stratę w chwili sprzedaży.

Nadto stwierdzić należy, że w toku likwidacji przedmiotowej szkody pozwany przyjął, że możliwym było użycie do naprawy samochodu powoda części zamiennych oryginalnych bez logo producenta o jakości Q jedynie w przypadku reflektora przeciwmgielnego, zaś wszystkie pozostałe części przyjęte do wymiany były przyjęte oryginalne. Związane jest to zapewne z tym, że w przypadku samochodów marki J. brak jest dostępnych na rynku zamienników o zbliżonej jakości do części oryginalnych.

Zgodzić się należy z pełnomocnikiem pozwanego, że pojazd powoda w chwili szkody był starszym modelem (15 lat), noszącym ślady wcześniejszych kolizji, te okoliczności zostały jednak uwzględnione w opinii biegłego, której wnioski Sąd przyjął jako swoje przy wydawaniu rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Nadto stwierdzić należy, że nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy czy pojazd powoda był serwisowany w autoryzowanym zakładzie naprawczym, bowiem oczywistym jest, że w przypadku samochodów kilkunastoletnich zazwyczaj nie jest to praktykowane. Poza tym faktem powszechnie znanym jest brak autoryzowanej stacji obsługi dla pojazdów marki J. na terenie (...). Co więcej na (...) brak dealera samochodów nowych czy używanych tej marki.

Pełnomocnik pozwanego podnosił, że W. w kalkulacjach kosztów naprawy wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów uwzględnia rabaty na części zamienne oraz materiały lakiernicze zgodnie z ustaleniami z (...). Po otrzymaniu kalkulacji klient może wyrazić chęć nabycia określonych w kosztorysie części oryginalnych z uwzględnionym rabatem. Wskazał, że poszkodowany nie skorzystał

z tańszej opcji naprawy pojazdu, pomimo tego, że miał taką możliwość, co powinno jego obciążać i prowadzić do ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem tych tańszych części i usług. Nie można jednak zgodzić się z taką

argumentacją ubezpieczyciela. Bowiem, jak już wcześniej zostało zaznaczone, poszkodowany nie ma obowiązku dokonywać naprawy uszkodzonego pojazdu, może wybrać kosztorysowy sposób rozliczenia z ubezpieczycielem, a nawet może zbyć pojazd w stanie uszkodzonym, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Przy czym o ile nie mamy do czynienia z tzw. szkodą całkowitą, okoliczność że poszkodowany zbył samochód nie ma dla sprawy znaczenia, bowiem wysokość szkody jest ustalana według potencjalnych kosztów naprawy – czy też przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, nie zaś jako różnica między wartością tego pojazdu przed szkodą i wartością pozostałości po szkodzie. Zdaniem Sądu, poszkodowany nie miał zatem obowiązku skorzystania z rabatów proponowanych przez ubezpieczyciela. Nadto stwierdzić należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu na okoliczność, że pozwany ubezpieczyciel wprost proponował poszkodowanemu pośrednictwo w zakupie niezbędnych części do naprawy z atrakcyjnymi rabatami. W pismach kierowanych przez ubezpieczyciela do poszkodowanego brak jest takich treści. Jedyna uwaga w temacie rabatów znajduje się w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pracownika pozwanego, o treści: „w przypadku trudności z nabyciem: części oryginalnych w cenach podanych w niniejszym kosztorysie, materiałów lakierniczych w cenach podanych w niniejszym kosztorysie, prosimy o kontakt z (...) SA ...”. W ocenie Sądu, nie można jednak przyjmować, że tego typu informacja stanowiła propozycję alternatywnego sposobu likwidacji szkody – tj. z zastosowaniem rabatów stosowanych w rozliczeniach między ubezpieczycielem i warsztatami naprawczymi współpracującymi przy bezgotówkowych likwidacjach szkód.

W świetle tak poczynionych ustaleń, Sąd stwierdził, że strona powodowa udowodniła zakres i wysokość doznanej szkody zgodnie z regułą dowodową z art. 6 k.c. w zakresie kwoty 10.269,28 zł. Zatem po uwzględnieniu kwoty wypłaconej jeszcze w postępowaniu likwidacyjnym przez ubezpieczyciela (...) SA, należało przyznać na rzecz powoda Ł. D. dodatkowo żadaną przez niego kwotę 3.292,14 zł (10.269,28 zł – 6.977,14 zł = 3.292,14 zł), tytułem dodatkowego odszkodowania równoważnego niezaspokojonym kosztom przywrócenia pojazdu marki J. nr rej. (...) do stanu sprzed szkody z dnia 6 kwietnia 2017 roku.

W ocenie Sądu, tak ustalone odszkodowanie pozwoli powodowi na zrekompensowanie doznanej przez niego szkody i przywrócenie jego stanu majątkowego sprzed szkody oraz jednocześnie nie doprowadzi do jego wzbogacenia kosztem pozwanego ubezpieczyciela ponad miarę.

Jeśli chodzi o początek daty płatności odsetek od kwoty należnego dodatkowego odszkodowania w niniejszej sprawie, to wskazać trzeba, że stosownie do treści art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Również przepis art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2003, 124, poz. 1152) stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Uchybienie tego terminu stanowi opóźnienie w spełnieniu świadczenia i w oparciu o art. 481 § 1 k.c. obowiązek zapłaty odsetek. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przepis ten, statuujący powszechną zasadę, stosownie do której sam fakt uchybienia terminowi wywiązania się z zobowiązania pieniężnego przesądza o uprawnieniu wierzyciela domagania się odsetek i dookreślający obowiązek dłużnika ich uiszczenia, uzasadnia żądanie powoda zgłoszone w pozwie co do zapłaty odsetek ustawowych od kwoty należnego mu odszkodowania tytułem szkody w pojeździe marki J. nr rej. (...) od dnia 7 maja 2017 roku, bowiem tego dnia upłynął już 30-dniowy termin od dnia zgłoszenia szkody ubezpieczycielowi (co w niniejszej sprawie miało miejsce w dniu 7 kwietnia 2017 roku), przewidziany na zakończenie postępowania likwidacyjnego.

Od kwoty 350 zł tytułem zwrotu kosztów wykonania zleconej przez powoda opinii prywatnej, Sąd uznał za zasadne żądanie przez powoda odsetek za zwłokę od dnia wniesienia powództwa, tj. od dnia 18 sierpnia 2017 roku.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Ł. D. kwotę 3.292,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 7 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 350 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty (punkt I wyroku), w pozostałym natomiast zakresie oddalił powództwo (punkt II wyroku).

W myśl art. 108 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), sąd rozstrzyga o kosztach postępowania w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Zgodnie zaś z przepisem art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione co do należności głównej w kwocie 3.642,14 zł z dochodzonej kwoty 4.816,30 zł, tj. w 75,62% (Sąd przyjął 75%), zatem należało rozdzielić koszty stosunkowo.

Powód poniósł koszty procesu w postaci: opłata od pozwu w kwocie 241 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł (na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu nadanym rozporządzeniem zmieniającym z dnia 3 października 2016 roku), opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 zł, tj. łącznie w kwocie 1.658 zł. Pozwany poniósł natomiast koszty wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 900 zł (na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu nadanym rozporządzeniem zmieniającym z dnia 3 października 2016 roku), opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 500 zł, tj. łącznie w kwocie 1.417 zł.

Łączne koszty procesu to kwota 3.075 zł, a 25% z tejże kwoty to 768,75 zł – i taką kwotę kosztów procesu winien ponieść powód. Skoro poniósł kwotę wyższą tj. 1.658 zł, należało odjąć od niej kwotę 768,75 zł, co dało kwotę 889,25 zł.

Uwzględniając powyższe, Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Ł. D. kwotę 889,25 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu (punkt III wyroku).

Koszt wywołanej w sprawie opinii biegłego wyniósł łącznie 1.150,92 zł, przy czym w kwocie 1.000 zł został pokryty z zaliczek uiszczonych przez powoda i pozwanego, a w kwocie 150,92 zł tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 roku, Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie: od powoda Ł. D. kwotę 37,73 zł (25%), a od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 113,19 zł (75%) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, pokrytych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa (punkt IV wyroku).

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.